

“Rondom Brugge – Brugse Vesten Tocht” Ingericht door de De Brugsche Globetrotters. op zaterdag 21 januari 2012

Normaal gezien zou dit nu een winterse dag moeten zijn maar vandaag was het net iets te warm om in de tuin te werken dus besloten we om bij dit mooie weer deel te nemen aan bovenstaande wandeltocht.

Een parkeerplaats bemachtigen was niet zo eenvoudig maar we vonden uiteindelijk toch een plaats aan de randparking Magdalenastraat gelegen aan het Edgard De Smedtplantsoen. Hier bevond zich vroeger het voetbalveld van eersteklasseploeg Cercle Brugge.

De start had plaats in het Sint-Lodewijkscollege. Onze keuze viel op de 11 km. Eerst een kort stukje asfalt rechtdoor en dan rechtsaf langsheen de Magdalenastraat, daarna een eindje linksaf langsheen de spoorweg om vervolgens via de Gistelse Steenweg door de Smedenpoort te wandelen. Deze poort is een van de vier overgebleven Brugse stadspoorten en is volledig omringd door water. Aan de Smedenpoort hangt een bronzen schedel en dit ter nagedachtenis van een gebeurtenis uit 1691 waar een verrader werd opgehangen, daarna werd zijn hoofd afgehakt en op een ijzeren pin gezet. We bereiken nu het station, steken het zebrapad over, gaan dan onder een tunnel door en zetten onze tocht verder langs de Oostmeers. In de verte zien we tal van bekende

gebouwen opduiken van Brugge die Scone. Over de Minnewaterbrug gaat het richting Katelijnevest, dwarsen daarna een zeer drukke weg en bereiken uiteindelijk de Gentpoort. Deze poort is een onderdeel van de tweede Brugse stadsomwalling uit 1297. De huidige poort is gebouwd in het begin van de 15e eeuw. Aan de overkant van de weg bemerken we een café “Soeur (spreek uit “Sir”) Sourire” (Frans voor “Zuster Glimlach”), artiestennaam van Jeanne Paule Marie (Jeannine) Deckers. Was een Belgische kloosterzuster in het dominicaanse klooster. Zij benam zich van het leven in 1985 en werd 51 jaar oud. Wie kent het liedje niet: “Dominique – nique – nique s’en allait tout simplement, routier, pauvre et chantant. En tous chemins, en tous lieux, Il ne parle que

du Bon Dieu, Il ne parle que du Bon Dieu”. Of ze ooit in dat café heeft opgetreden is maar zeer de vraag, de uitbaatster zag er alleszins niet uit als een Soeur Sourire. Rustig stappen we dan verder over de Conzett-Brug, door de Bruggelingen “Roste Buze” (rosse buis) genoemd die de verbinding vormt tussen de Boninvest en de Kazernevest. Deze brug over de Coupure, ontworpen door de Zwitser Jurg Conzett, is een toonbeeld van techniek en is perfect geïntegreerd in het Brugse landschap van de vroegere stadsmuren, een parel van architectuur en vindingrijkheid. Deze brug wordt gebruikt als voetgangersbrug. Een aangrijpend moment overvalt ons want een bos bloemen en een brief doen ons herinneren aan een student die zich hier van het leven benam. Het “waarom” zal voor altijd onbeantwoord blijven. Mijmerend stappen we verder want het leven gaat nu eenmaal door. Stilaan gaat het richting eerste rustpost die we bereiken na 4,5 km in café Samario.

In het café is het druk en we maken ons dan ook vrij vlug uit de voeten om aan het tweede gedeelte van onze wandeltocht te beginnen. Ter hoogte van de Kruispoort gaan we opnieuw de vesten op. De huidige poort dateert

uit het begin van de 15e eeuw. Brugge heeft een rijke molenhistorie. Op het stadsplan van 1865 zijn er nog 21 molens te zien (12 standaardmolens en 9 stenen molens). De vrees bestond dat er op de vestingen geen enkele molen meer zou overblijven. Maar “De Vrienden van Brugge” slaagden erin om het molenlandschap op de Kruisvest te bewaren. Hier gaat het steil omhoog en onze eerste molen die we passeren is de Bonne-Chièremolen, een standaardmolen op vier teerlingen en afkomstig uit Olsene waar hij in 1844 werd gebouwd, daarna is het de beurt aan de Sint-Janshuismolen, duidelijk aan herstelling toe, vervolgens voorbij De Nieuwe Papegaai, in 1970 uit

Beveren-aan-de-Yzer overgebracht waar hij als Hoge Seinemolen bekend stond. Hij was gebouwd in 1790 als oliemolen. De laatste in de rij is de Koeleweimolen, afkomstig uit Meulebeke, een standaardmolen uit 1765. We komen bij een nieuwe splitsing aan, stappen doorheen een stukje binnenstad en komen aan bij het Cultureel Centrum “t Werftje”, onze tweede rustpost na 7,2 km, een te kleine zaal om al die wandelaars te herbergen, nog 3,7 km te gaan.

Na het verlaten van deze rustpost beginnen we aan het laatste gedeelte van onze wandeltocht en die brengt ons tot bij de Ezelpoort, die we weliswaar links laten liggen. Deze poort is eveneens volledig omringd door water, vroeger ook wel eens aangeduid als de *Oostendsche Poort (Porte d’Ostende)* omdat ze uitliep op de weg naar

Oostende. We komen aan bij het “Stil Ende” (stilstaand water) dat staat voor één van de meest typische Brugse plekjes. Spottend zegt men al eens: “dat een Bruggeling van het mannelijk geslacht een stil ende en een oude zak heeft”. We volgen geruime tijd de ringvaart waar de talrijke Brugse zwanen een overwinteringsplaats hebben gevonden om dan verder te stappen doorheen het Visartpark waar kinderen hun spelende ouders in het oog houden, links worden we dan over een houten brug gezonden met rechts een mooi zicht op de Canadabrug, in de volksmond de Bizonbrug of Buffelbrug genoemd. Op het einde van de tweede wereldoorlog werd Brugge bevrijd door de Manitoba Dragoons van het Canadese leger. Deze brug werd door beeldhouwer Octave Rotsaert versierd met twee beelden van bizonnen, het symbool van Manitoba. We dwarsen daarna een zeer drukke weg, slenteren

rustig doorheen een klein parkje en komen dan op de Gistelse Steenweg terecht waar we rakelings langs de villa van Maria wandelen en een blik naar binnen leert ons dat de komende mode weer prijzig maar zeer kleurrijk zal zijn. Aan de verkeerslichten gekomen is het even verpozen, je kan niet zomaar blindelings de baan oversteken als het rood is. Bemerkt hier ook het nieuwe lunch en lifestyle restaurant Phare de Vie. Midden in de drukte van het leven kun je hier tot rust komen tijdens een lekkere lunch of bij een verzorgde cappuccino. Het is de plek waar je geniet van authentieke kwaliteit en gezelligheid. Je vindt er ook inspiratie om je leven en je thuis een nieuwe vorm te geven. Binnenin zijn alle meubelstukken of decoratieve accessoires vervaardigd uit oude massieve franse eik. Een absolute aanrader. Bemerkt ook bovenaan de gevel van het gebouw in de richting Torhout de opmerkelijke schrijfwijze van de straatnaam: “Thorhouter Steinweg”. Nadat het licht op groen was gesprongen dwarsen we de zeer drukke Gistelse Steenweg en bereiken dan via de 18-oktoberstraat de aankomst na 10,9 km, meteen ook het einde van een afwisselende en genietbare wandeling. Na nog genoten te hebben van een Brugse Zot en een lekker kopje koffie was het tijd om ons naar huis te begeven, het daglicht was ondertussen al langzaam aan het vervagen en het gedruip dat was komen opzetten ging geleidelijk aan over in regen.

Er waren 1283 deelnemers aan deze tocht waaronder 40 van RBS Jabbeke en om af te sluiten nog deze muzikale noot van Benny Scott:

‘K en Brugge in m’n erte, de schonste stad van ‘t land
Den diever, d’holletorre, de markt, den burg en ‘t zand
De meulens, ‘t minnewoater, ‘t stil ende, wat ‘n pracht
M’n Brugge is ‘n droombeeld uut duuzend en één nacht

Marc